

LBRIS

We know
books

Florin Anghel Vedeanu

PEREGRIN

Editura Hoffman

2025

© Florin Anghel Vedeanu

© Editura Hoffman, 2025, pentru prezenta ediție

Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

EDITURA HOFFMAN SRL

Tel: 0740.984.910

contact@editurahoffman.ro

www.EdituraHoffman.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VEDEANU, FLORIN ANGHEL

Peregrină / Florin Anghel Vedeanu. -

Caracal: Editura Hoffman, 2025

ISBN 978-606-46-2228-0

821.135.1

ÎNAINTE DE ORICE

Dan Dimaru venise mai devreme la redacție. Era ziua în care se definitiva cuprinsul Revistei Literare, adică ultimele corecturi – capitol care îi revenea ca o cinste *capului limpede*, cum era socotit. O bătaie ușoară în ușă i-a atras atenția; poate era Nineta, ea se anunța așa timid când venea cu cafeaua căutând să fie cât mai discretă, pentru a nu deranja; bătea și intra. Acuma bătaia s-a repetat. Se voia un răspuns, semn că era un vizitator. „Da, intrați!” Cu o mină de om curios-spăsit, un individ la vreo patruzeci și de ani, bine alcătuit, la costum și cravată, a intrat cu un zâmbet pregătit de pe hol. „Bună ziua! Sunt Măntescu, Robert Măntescu... Domnul Dimaru?” „Da. Foarte ocupat, acum... observați că... vă rog, pe scurt, despre ce este vorba?” „Despre dumneata este vorba! Din simpatie, am adus și romanul acesta pentru un autograf – nu se știe niciodată ce va urma! – din simpatie, ziceam, am ținut să discutăm în acest cadru potrivit activității duminiciale, înainte de a ajunge să discutăm la sediul Nostru.” „Domnu’ Măntescu, cu autograful am înțeles, dar mai încolo... pare că este o prevenire sau e o amenințare? Aveți pe cineva care scrie și se vrea publicat în Revista noastră? Să vină personal sau să trimită producția, vedem și... stabilim. Dumneata, văd că folosim deja politețea

mică, nu prea văd de ce și în ce calitate l-ai ajuta.” „Pe dumneata încerc să te ajut...” „Pe mine, adică în ce sens, cu ce? N-am cerut să fiu ajutat.” „Pe scurt, cum ai zis dumneata, în toate publicațiile, mai ales în cele recente, terfelești valorile morale ale statului de drept; ca formator de opinie, zic, cu o notorietate evidentă, deja, aduci mari deservicii bunului mers al societății, deraind în special generația tânără, într-o zonă a lipsei de orizont. Negi toate eforturile depuse de elita țării, chiar ții să fii contra *curentului de peste ocean?*...” „Gata! Dumneata citezi din Lenin și/sau din Marx; însă îți scapă un element esențial: n-ai public! Nu am auzit ce ai spus. Ești o voce a vreunui duh de dinainte de 89, n-ai auzit de articolul treizeci din Constituția în vigoare? Între atunci și acuma stă o revoluție... niște oameni morți și milioane de speranțe! Dacă e o glumă, nu este cea mai reușită... Eu nu rād la asemenea ghidușie!” „Domnule Dimaru, încă mai ai șansa să ajungi celebru... n-o irosi... Limbajul dumitale cu dublu sens, pus în gura personajelor așa-zis *fictive* nu este suficient pentru a ne duce în eroare, știm totul, absolut totul, nu ne subestima! Ideea este următoarea: o să scrii un roman cu personaje ancorate în noile realități, implicate în implementarea politicilor pro-europene și pro-atlantice, adică *progrese*, și te ajutăm noi cu traducerea și publicarea în limbile de circulație. Este o condiție-chilipir – *o plească!* – pe care n-ar trebui să o refuzi! Altfel...” „Văd că dumneata mă ameninți pur și simplu, lăsând la o parte faptul că mă jighești mortal, dându-mi teme pentru acasă! Așa, *Altfel... ce?! Ce mi se poate întâmpla?* Nu-mi puteți interzice să scriu, nici să-mi pun personajele la loc în cap și să mă prefac că nu le-am creat, să le îngrop în mine să le sufoc de frica unora care nu le agreează... Ar trebui ca omenirea întregă să se sinuci-

dă pentru a se elibera de ura sau de invidia celorlalți care nu le acceptă ideile. Este o creație ceea ce fac eu, poți pricepe? Cu două licențe, nu mă pretez la a deveni *pleșcar!* O să mă împușcați? Am abandonat orice altă carieră pentru scris, clar?” „Foarte clar. Nu te împușcăm nu-ți retragem cărțile de pe piață, te-am face erou.. dar te putem anula total discreditându-te în fața întregii lumi, asta însemnând că vei scrie degeaba, poate îți vei pierde casa, chiar libertatea, zic!” „Altă glumă! N-aveți cum, cu ce să mă compromiteți – libertatea și casa... haida-de... Cum e să te joci de-a Dumnezeu?!” „Ești sigur? Crezi că numai dumneata construiești lumi ficționale? Fanteziile noastre sunt mai pe scurt expuse, dar cu un foarte mare impact social... poate că te vor aduce în starea de a te sinucide; e la modă, mulți intelectuali o fac!” „Asta cu suicidul, este singura afirmație inteligentă pe care ai făcut-o de când ai intrat pe ușă. Dar aș avea o mie de alte motive să o fac înainte de a lua în considerare *invitația* dumitale. Cu ce poveste mă puneți la zid, că am fost pionier sau utecist? Jucăm țintar prin corespondență... Zici că mi-ai citit, mă rog, măcar o carte... acuma aștept nerăbdător *opera voastră* fantezistă!” „Da, îți spun și o idee: ai sechestrat, ai drogat, ai violat și ai maltratat o tânără studentă, timp de șase luni, pe care ai ademenit-o la dumneata acasă... și mai găsim vreo cinci-șase care să te reclame pentru aceeași me-teahnă, cum ți se pare? Vei deveni un monstru care se vrea credibil scriind împotriva celor care nu te lasă să-ți manifesti fanteziile sexuale și social-comportamentale; posturile *noastre* de televiziune vor pune știrea la ore *bune*, de maximă audiență, procurorii *noștri* se vor ocupa de asanarea societății amenințate de *falșii profeți*, și se va înscena și o tentativă de fugă peste hotare... și mai avem rezerve, ce zici? Poa-

te că o sinucidere ar fi o ocazie de a rămâne cât de cât onorabil... ajutăm și noi, cum putem, covidul!” „Cine o să vă creadă? Am colegi... mă știe lume multă.” „Glumești? Prietenii și lumea se dau la o parte, nu stau lângă *ceva urât-mirositor!* Sunt atâtea precedente... dar poate nu te uiți la T.V., păcat... ai fi avut de învățat ceva necesar, adică să reții că *acel ceva* ce nu se poate, prin tehnică se poate!” „Ce se poate, ce nu se poate... cred că glumești?” „Adică, să fii împotriva noastră!” „Acuma este clar, recunosc sloganul *cine nu e cu noi, e împotriva noastră!* Prea mult și brut stalinism, bolșevism. Anii 50, proletcultismul... teorii vechi, resuscitate! Așa de sărac de idei să fie neomarxismul-progresist? Trist! Domnule.. nu-ți știu gradul, voi sunteți de partea greșită a baricadei, poate aveți avantaje materiale... dar onoarea, ce faceți cu ea?” „Colonel. Onoarea nu se câștigă cu vorbe, avem metode moderne în aplicarea sloganurilor vechi, voi, ieșiți din rând, voi ni le-ați inspirat!” „Se pare că faci parte dintre cei care urăsc cu pasiune... călărind false iluzii! Ura naște sau provoacă la rândul ei ură; acesta va fi rezultatul reformării societății cu forța brută... eu scriu, nu dau cu pietre! Și știi de ce cred eu că binele va învinge? Zilele trecute, am văzut între blocuri, la umbra unei stații electrice de distribuție locală, un homeless care sta culcat pe spate și citea, adâncit în lectură, o carte grosă... atât de mult să fi decăzut cartea sau era suportul unui suflet nefericit? Ce găsisese acel luzăr atât de captivant, de interesant în lectură, încât îi întrerupsese goana după o coajă de pâine? Știi care a fost cea mai mare surpriză când m-am apropiat? Omul citea un roman de-al meu... m-am căutat prin buzunare și i-am pus alături optzeci de lei, adică, toți banii; nici nu s-a întrerupt din citit! De ce v-ar crede pe voi lumea, pe voi, cei care vă *bucurați* de o

faimă negativă care intră în coliziune cu cele mai elementare reguli ale existenței?” „Dom’le Dimaru, știi că ești pe cale de autoexilare pe planeta închipuirilor...? Chiar dacă ai avea nouă vieți, fă-ți un serviciu, consideră că aceasta este ultima! Auzi muzica ambulanțelor? Te-ai gândit că s-ar putea să ai nevoie de bocitoare...? Mă rog, *eroii* de teapa Dumitale au credința că se vor culca în cartea de istorie! Iluzii, Domnule, mereu, cărțile de istorie sunt scrise de învingători, dar știi asta... Lumea nu mai are timp pentru citit, vrea să trăiască fără să-și îmbâcsească creierii cu informații cel puțin nefolositoare, dacă nu chiar dăunătoare! Dacă te-ai putea separa de Dumneata, care crezi că este marele merit al scriitorului pe care îl plimbi, îl hrănești, îl protejezi?” „Răspunsul se află la cititori, nu la mine... noi, scriitorii, nu ne definim după grade și funcții, ci după ecoul în societate; nu mă aștept, ca noi doi, să avem locuri comune... Și acum, eu am de lucru, se poate să ai și Dumneata, o zi frumoasă! ...și nu uita: *am să mă lupt până la ultima picătură de sânge pentru a mă asigura că ai dreptul să nu fii de acord cu mine! Cam asta este esența democrației!*” „Slogan de campanie electorală. Plec trist, Dom’ le Dimaru... nu știu dacă data viitoare ne mai vedem, altfel, ți-aș fi spus la revedere... dar, în lumea lui, fiecare își poate stinge lumina când vrea.” Între timp, Măntescu își manevra mobilul de fițe! Dimaru simțea o străfulgerare în creier... vedea aieva cum Libertatea umilă se așternuse pe toate bulevardele – străzile, aleile, drumurile, potecile – pentru a se lăsa călcată în picioare; iar pașii celor grăbiți aveau iz de cadavre vii... Panouri mari, pe pereții blocurilor, la intersecții și pe șosele, cu tabloul Giocondei, ardeau violent contorsionându-i surâsul și întorcându-o în penelurile și în mintea lui Leonardo da Vinci cu mâinile încrucișate, cu

vălul negru transparent pe cap, cu părul pieptănat simplu și cu rochia de culoare închisă... în ea era o lume care se topea la dogoarea urii călăilor aleși periodic prin vot... Votul! Aduce speranța vie, libertatea, visarea, hedonismul... sau aduce minciuna și, fără efort, confiscă totul! Ceea ce reținu-se clar era finalul. *În lumea lui, fiecare își stinge lumina când vrea.* Ce-ar fi zis lumea pe care o crease, dar cea care aștepta să iasă la lumină? De fapt, după investigațiile recente pe zona capului, C.T.-ul îl condamnase la un chin garantat și un sfârșit pe măsură; nu de-alde Măntescu... Se gândea la propriul necrolog scris pentru oamenii din vârf: *Ai venit prea târziu pentru a sta de vorbă... Citește-mă! Sau: Am găsit Binele, tot, la un loc, alătură-mi-te!* Totuși, ce făcea lumea? Tălăzuia...

ÎN LOC DE PROLOG

„HRISTOSUL GALBEN”

Timpul era relativ frumos. După o noapte de scris, simțea cum capătă vioiciune respirând aerul străzii, chiar dacă era încărcat cu praful și gazele de eșapament, mult peste limitele calculat-admise, dar măcar era din belșug mișcat de adierea insistentă dintre clădiri. Diagnosticul pe care i-l pusese computerul-tomograf devenise un gând apăsător, la purtător. Trebuia repetat, CT-ul, altfel se putea considera un mort-viu printre oamenii, socotiți-aprioric, normali. Și dacă rezultatul se încăpățâna să rămână același? Era sigur că aparatul nu obișnuia să greșească sau să glumească, gândul îi da doar o pauză de speranță sau de acomodare cu ideea că, în normalitatea existenței, avea loc și ce era neplăcut investigației... asta consta în starea de inconștiență pe care i-o inducea substanța de contrast. Fiecare individ este unic și ca atare se manifestă diferit de alții în aceeași situație. Nu putea să dispere, mai ales, în văzul lumii. Deocamdată se plia pe ideea că fusese invitat la I.C.R. pentru a face parte dintr-o delegație, în vederea organizării unei deplasări la Roma, Pavia, Bologna și Florența, unde urma să se țină niște conferințe despre scriitorii români traduși deja, pre-

cum și despre alții cinci, încă nepublicați în limba italiană; acțiune în cadrul schimburilor culturale tradiționale. Era o cinste deosebită pentru cine conferența, mai ales dacă era și unul dintre scriitorii vizați. Patria lui Dante îi îmbrățișa cu multă căldură, mai ales pe scriitorii vii! Trecuseră trei zile de la vizita colonelului Robert Măntescu și nu spusese nimănui despre întâlnirea cu acesta. Se gândea să publice un articol-pamflet despre acea întâmplare, cu titlul *Omul de la ușă*, în care să-l prezinte pe individ ca pe un aducător de pizza la domiciliu, în serviciul *Glovo-gratuit!* Dintotdeauna, în absența lui Iisus, oamenii erau prea mulți la masă. Era valabil în mai toate ipostazele vieții ca și acum. Soluția lui Iisus era iubirea! El, Dan Dimaru, schimbase dictonul, din „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși”- punându-l în alt context, pentru bruneta focoasă, cu sânge internațional și cu suflet românesc, Betty Abner, atinsă de nimfomanie, căreia într-un moment de cădere sentimentală îi și scrisese *Iubește-mă ca pe un cercel pierdut!* Renunțase cu regret la fițele ei, pentru că nu se putea pune în ipostaza unui implorator: cu ce șanse și mai ales în fața cui? A celei care lungea ochii după toți neciopliții care pozau în macho, aroganți cu aere de parcă totul li s-ar fi convenit? Era avidă de nou și când erau împreună, arătându-i parcă de ce era în stare! Tânără fiind și subiectiv-motivată avea dreptate. Iată acum un individ falocrat, sigur pe sine (genul ei de hiper-potent) – venise nitam-nisam să-i impună o nouă fereastră prin care să vadă lumea, să-i spună cine era el, Dimaru și ce trebuia să facă, în conformitate cu niște viziuni globaliste; desigur, acesta, în comparație cu Betty nu avea șanse, nicidecum! Clar că omul greșise ușă! Dan se vedea luat drept ereticul ateu al unei mahalale, care trebuia luat cu sila, legat, exorci-

zat (cum altfel?) supus moliftei Sfântului Vasile cel Mare! La amintirea despre Betty, i se declanșase în cap, fără comandă, melodia, *Moartea și Fecioara*, o muzică de cameră de Sc-hubert, încet... ascultată doar pentru sine. Mișeii, aceia ca Măntescu, otrăveau norii cu respirațiile lor duhoase; precis că mai târziu, după ce vor fi înmormântați, pământul va face septicemie! Făcea Betty excepție? Poate... Ea avea avantajul de a duce peste tot fericirea pentru alții, cât mai mulți! Era generoasă ca o icoană sfântă – dar păcătoasă – la purtător, îi iubea pe toți care căutau iubire, nu ținea cont de paturi, de locuri sau de *Porunca a VII - a*, din cele *10 Porunci*. Probabil venise vremea să se mai revizuiască *Poruncile...*! Dumnezeu, Bunul, spusese doar bărbaților: *să nu râvnești la femeia altuia!* Femeilor nu le spusese nimic, de la Eva încoace, fiind prea supărat pe ele!

Drumul pe jos, pe Calea Victoriei, oferea un peisaj cunoscut și totuși diferit ca animație. La un moment dat, un șir lung de oameni agitați și foarte gălăgioși, care umplea trotuarul, l-a obligat să meargă pe carosabil. Dimaru nu-și putea explica ce se întâmplă; atâta lume, atâta frământare... vreun protest sau se preta la gluma comunistă *S-a băgat Ness?* La rând erau, după aspect, oameni din toate straturile sociale; Dan se aștepta să-l zărească printre ei și pe Kafka, consemnându-și sedus aspectele unui nou roman... După minute bune de mers, pe lângă coada misterioasă, a ajuns la locul unde capul *balaurului*, în sfârșit, intra într-o clădire. Chiar lângă ușă, aproape să fie înghițiți de clădirea veche cu trei nivele, erau înghesuiți scriitorii *neamului*: Anton Blestematu, zis *Patrușev*, Horia Mândrescu, Ion Caminescu și George Bilici, redactori la Revistele Literare ale Uniunii. „Hai dom’le, nu mai veneai odată! zice Patrușev, nu l-ai văzut și pe Ad-